

# Santi Nogués: «Viatjar no és desplaçar-se, és viure els llocs on vas»

*Entrevistem aquest viatger experimentat, reusenc d'adopció i a qui l'apassiona moure's pel món*



Santi Nogués (a la dreta) en un viatge a Indonèsia | Cedida

Santi Nogués (Roda de Berà, 1951) és un viatger contumaç. Des de ben jove viatja pel món i ha estat als cinc continents? sempre amb el propòsit de conèixer i aprendre dels llocs on va i de la gent que s'hi troba, allunyat de tòpics. Com ha de ser un bon viatger. Parlar amb el Santi és un plaer, perquè t'encomana fàcilment les seves experiències de rodamon. Ho vaig viure fa uns anys al seu programa de Punt 6 Ràdio, i avui, de nou, tinc el plaer de repetir-ho.

## - Quan i com va sorgir aquesta fal·lera seva de fer viatges?

- Vaig començar a viatjar quan tenia vint anys, i des de llavors ja es pot dir que no he parat. Primer vaig viatjar pel nostre país, després vaig anar a les Canàries i les Balears. Llavors, un viatge interessant va ser a Egipte, una gran sorpresa, amb una cultura que em va interessar molt. Després d'Egipte vaig anar cap a l'Índia. Hi ha molts altres països i n'hauria de fer una llista, he viatjat pels cinc continents.

## - Què li aporta fer un viatge?

- Sobretot, és el que m'interessa més és conèixer i aprendre de les altres cultures. Em queda pendent fer alguns viatges a Europa, però m'agrada més contrastar les cultures europees amb altres cultures allunyades d'Europa. Per exemple, la cultura jueva sempre ha estat per a mi prou interessant. Tot i això, últimament vam viatjar a Romania, i a Sardenya, que són llocs que tenen

---

prou interès.

**- Vostè es considera un viatger i no pas un turista. Quina és la diferència per a vostè entre els dos conceptes?**

- Jo crec que viatjar no és desplaçar-se, és viure els llocs on vas. El turista va a veure coses, i el viatger va a viure coses, a veure i viure. Per exemple, si vas a veure monuments, són realitats, són pedres. Però el que és important és saber qui ha posat aquelles pedres en aquell mateix ordre i amb aquella determinada característica. Aquí està per a mi l'essència de conèixer el país.

**- Ha repetit destinacions en els seus viatges?**

- Sí, ja he repetit l'Iran i no dubtaria gens de tornar-hi, perquè, contràriament al que es pensa i es diu, és un país fantàstic per al viatger. Primer, perquè l'Iran va ser l'arrel de moltes civilitzacions i de la primera escriptura. Però, a banda d'això, la gent d'aquest país és molt acollidora. Quan reben un viatger, diuen que és un enviat d'Al·là i el tracten amb molta consideració. L'última vegada que vaig anar-hi va coincidir amb un acte de la celebració del muharram, i em van acollir molt bé.

**- Deu haver conegut realitats que trenquen amb la imatge tòpica que recau sobre molts països.**

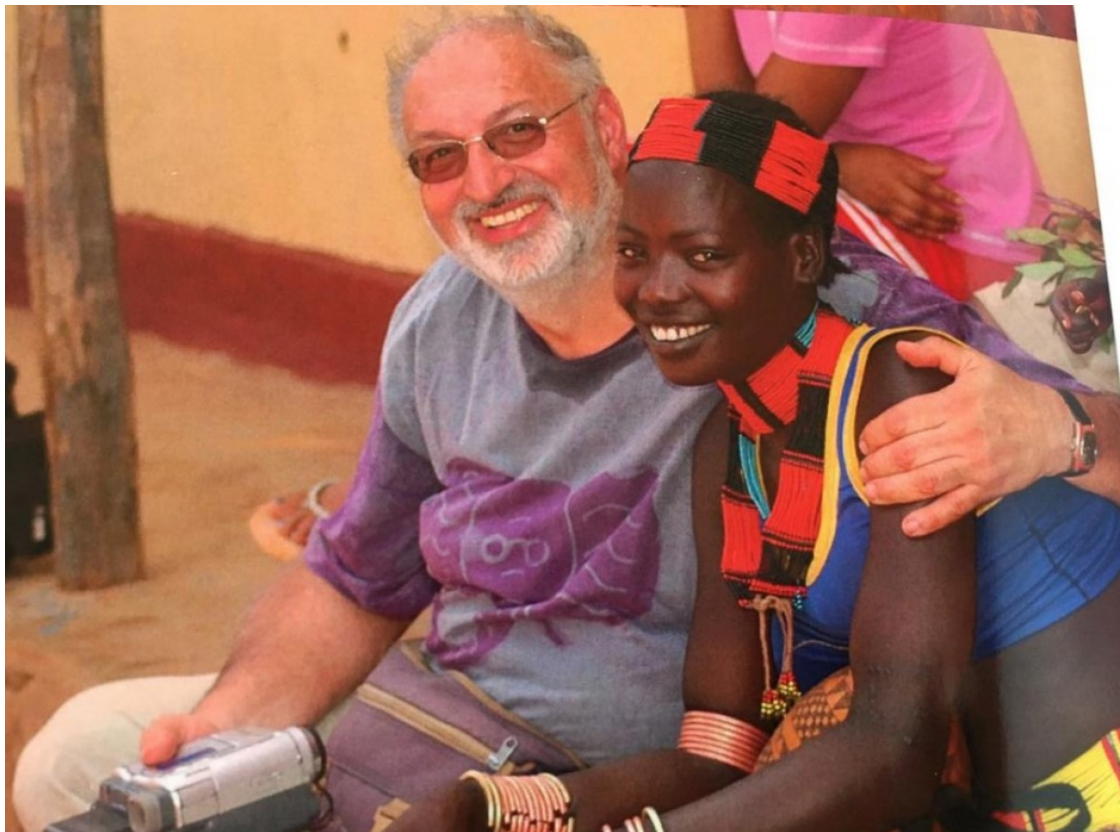
- Sí. Molts dels recorreguts més importants a l'Iran els vam fer en tren. En un d'aquests trajectes anàvem a la ciutat de Kaixan, i ens vam trobar una família que ens va convidar a sopar. Eren una parella d'exiliats una mica acomodats que tenien els fills als Estats Units i una neboda que feia d'intendent. Recordo que van fer una trucada als seus fills i ens van fer posar el telèfon per explicar-los que tenien uns convidats estrangers; això ho consideren un gran honor. Per la seva part, molt bé. De detalls com aquests n'hi ha hagut moltíssims.

**- Diuen que una de les claus del viatger és portar poc equipatge. Ho comparteix, això?**

- I tant, jo porto una motxilleta.

**- Encara que vagi a Sud-àfrica?**

- Sí. Què necessitem? Si necessites alguna cosa més, la pots comprar a qualsevol lloc, avui dia. Fins i tot si anessis al desert, també hauries de portar poc equipatge, perquè tot el que pesa limita i frena els moviments. Diuen que et surt molt més barat anar amb poc equipatge que anar molt carregat, perquè, per exemple, els desplaçaments són molt més fàcils anant a peu; si vas molt carregat, has de llogar un taxi.



*Santi Nogués acompanyat d'una noia de l'ètnia Hamer, a l'Etiòpia Foto: Cedida*

**- Parli'm de fets curiosos que hagi viscut en els seus viatges. Recordo un poble on la gent es relacionava amb les parelles posant-se en filera i es tiraven unes pedretes...**

- Això va ser al Perú, a l'illa de Taquile, al llac Titicaca. Les illes de Taquile i Amantaní són llocs que queden molt aïllats i tenen un tipus d'organització totalment independent de la resta del país. Llavors, la relació entre els nois i les noies és complexa. Són extremadament tímids, i una vegada a l'any organitzen una festa que serveix per relacionar les parelles. I com ho solucionen? Els nois i les noies es posen en filera, i si a algun noi li interessa una noia, li tira una pedreta. Si la noia l'accepta, se'n va corrent, i el noi al darrere, també corrent. I si a la noia no li interessa, doncs es fa la distreta.

**- Va trobar reusencs a l'Argentina, oi?**

- Sí. En aquella època col·laborava en un programa de Canal Reus i vam fer una excursió des de San Carlos de Bariloche, que és una ciutat fronterera amb els Andes i que comunica l'Argentina amb Xile. Allà hi ha tota una sèrie de moviments de vaixells i autobusos que van d'un país a l'altre. És un lloc fantàstic, amb paisatges impressionants, i hi ha una ruta que es diu "Los Siete Lagos". Per fer aquesta ruta i visitar els llacs vam llogar un vehicle. A la nit vam arribar a un poblet una mica desamparat que es deia San Martín de los Andes. Vam buscar un allotjament, i a l'hora de sopar hi havia una parella en una altra taula. En sortir del restaurant, em diuen: "Vostè és de Reus, oi?" Em van dir que m'havien vist per la televisió.

**- Hi ha el cas de la trobada d'uns amics reusencs al Iemen.**



---

- Sí. És un altre cas, més curiós, que em va passar en un país on, per desgràcia, ara no s'hi pot viatjar per la guerra. Però en aquell moment s'hi podia anar, tot i que, per norma, la gent anava armada pel carrer. Havíem d'anar a la ciutat de Marib, i per arribar-hi calia passar el control de l'exèrcit. Un dia a la setmana la gent es reunia per anar a Marib amb els seus vehicles, i en aquella concentració vaig veure el doctor Antoni Oliach i la seva dona.

**- La situació d'un món complicat ?i més actualment? el frena a fer viatges?**

- No. No fa gaire vam estar a Romania i vam anar a prop de la frontera amb Ucraïna, i no va passar res. El que sí que vam veure són molts moviments de gent que marxava d'Ucraïna.

**- Deu parlar l'anglès i altres idiomes, però no té problemes per moure's, pel que fa a la llengua?**

- No. Quan érem a Bulgària vam anar a una botiga perquè volíem comprar formatge i no ens enteníem amb els venedors. Llavors, em van ensenyar un formatge i els vaig respondre amb un "beee" i un "muuu", referint-me a l'ovella i a la vaca, i ho van entendre de seguida. La gràcia va ser que quan marxàvem de la botiga ells continuaven amb les onomatopeies i s'hi divertien.

**- Els italians són els que més gestos fan?**

- Sí. Diria que parlant fan música. És molt agradable sentir parlar l'italià.

**- Parli'm de nous viatges que tingui previst fer.**

- M'agradaria anar al Bhutan, però de moment he d'aparcar-ho. També em fa gràcia anar a l'Uzbekistan, un país relacionat amb la cultura iraniana. I a Israel. Però he d'esperar que s'acabi l'estiu i ja veurem què passa.

**- Sap que va influenciar oïdors de Punt 6 Ràdio a fer viatges després d'escoltar-lo al programa?**

- Bé, m'alegro que hi hagi gent que aprofiti la meva experiència, encara que molts em diuen que vaig molt a l'aventura, i no és cert. És veritat que tinc més informació que la que ofereixen les agències de viatges, però també ho és que prenc notes de tot el que trobo. La gràcia és saber trobar les coses que no estan escrites prèviament. El que no està previst, per a mi, és més interessant.

**- Com van les projeccions audiovisuals de viatges que fa al Centre de Lectura?**

- Bé, hi rebem força públic. Ara, a l'estiu, estem de vacances, i començarem la nova temporada a l'octubre. En lloc dels dilluns, farem les projeccions els dimarts.